

*Temné
vody*

OSTROVA
ZANZIBARU

*Jsem žena velitele potopené
lodi - Předpis nepamatoval na vdovy,
které sto let odmítají důchod - Jakou
vaří vaše žena marmeládu? - Chovala
k admirálovi spíše přátelské pocity - Neříkej mi
tatínku - Přemlouval kolemjdoucí ke skutkům
milosrdenství - Plechové břicho nemůže mít
hlad - V jejích vzpomínkách se ozývá drsný řev
lvů - Líza byla černá jako bota - Touží po velikém
zázraku - Pan Karásek je skvělý zákazník -
Takový už je chod světa, prohlásil licoměrně
hostinský - Chodil se na sebe dívat do zrcadla,
jestli je to pořád ještě on - Kam se vlastně
podějí všechny ztracené předměty -
Jedním prstem se pustil do vytukávání
protokolu - Bylo to snad dítě?*

1.

Čekat sto roků není snadné

Paní Müllerová byla vdova po veliteli potopené ponorky. Žila v nepatrném domku obklopeném obrovskou zahradou. Zahrada byla zarostlá vysokými slézovými růžemi a paní Müllerová, jemná a křehká dáma s vybledlýma modrýma očima, sama trochu vypadala jako slézová růže. Růže může být čerstvá, krásná, nebo zvadlá. Jen si zkuste říci, jak vlastně vypadá růže. Růže je prostě růže. Paní Müllerová však nějakým nepochopitelně podivuhodným způsobem připomínala sice dávno již uříznutou, ale nikdy nevadnoucí růži.

„Penzi bohužel nemohu přijmout!“ vysvětlovala omluvně už více než sto let listonošům, kteří na konci každého měsíce přinášeli peníze.

„Jak račte?“ pravili poštovní poslové.

„Nejsem totiž žádná vdova. Jsem žena velitele potopené lodi! A to je veliký rozdíl.“

Listonoš si zpravidla nedovolil více než zdvořile pokrčit rameny. Konečně, pošetilá stará dáma je poštácké peleríně méně nebezpečná nežli například kousavý pes. Pošta jednoduše vracela odmítnutou rentu na ministerstvo mořské plavby.

Na ministerstvu mořeplavby už sto let nevěděli, zda se mají smát anebo plakat. Dávno poznali, že se tady přihodil zázrak. Se zázraky se na ministerstvu mořské plavby vlastně příliš nepočítalo. Nikoho ovšem nevyvedlo nikdy z míry, že paní Müllerová vlastně žije nepřiměřeně dlouho.

„Není naší věcí vyměřovat někomu délku života,“ rozhodl už kdysi dávno přednosta příslušného ministerského oddělení. „My zde určujeme výši důchodů podle platných předpisů.“

Co však působilo úředníkům rozpaky, byla značná suma, která se tak zde za sto let nashromáždila. Obnos ke všemu ještě přinášel každým rokem stále vzrůstající úroky! Nikdo na ministerstvu nevěděl, co by se mělo s těmito penězi vlastně podniknout. Úředníci trnuli, že jednoho dne přijde kontrola a objeví obrovský přebytek v pokladně.

Žádný předpis nepamatoval na vdovy, které sto let odmítají důchod.

„Ponorka, které váš muž velel, se ponořila ze cvičných důvodů 12. září 1880 v odpoledních hodinách jihovýchodně od ostrova Zanzibar,“ vysvětlil paní Müllerové už před osmdesáti lety bělovlasý admirál. Služebně ji navštívil v jejím maličkém domku. Jeho úkolem bylo přimět vlídnou domluvou paní Müllerovou, aby konečně připustila, že je vdova. Paní Müllerová mu nejdříve nabídla šálek výborného černého čaje. K čaji admirál dostal malinovou marmeládu v maličké stříbrné misce.

„Jakou vaří vaše paní nejraději marmeládu?“ zeptala se paní Müllerová zdvořile.

Admirál kdysi dávno býval nadřizeným a mimoto i starším přítelem kapitána Müllera. Byl to dvorný, přívětivě zdvořilý důstojník ještě ze staré školy. Nepovažoval by za vhodné dát najevo známky netrpělivosti.

„Jahodovou,“ odpověděl s vlídnou ochotou. „Loď už nikdy nevystoupila nad vodní hladinu. Drahá paní Müllerová - věřte, vody již hned při březích Zanzibaru jsou vskutku velmi hluboké! Nikdo si bohužel proto nemůže rozumně myslet, že se snad

Ize udržet při životě tolik let pod vodou.“

Admirál teď přerušil svoji řeč. Chvíli zamyšleně pozoroval neveliký portrét kapitána Müllera. Zaujímal nejskvělejší místo ve vitríně s cennými předměty. Spaly zde vedle sebe věčným spánkem vyschlá mořská hvězdice, dvě broušené sklenky na šampaňské a prachem pokrytá starodávná brož s červeným kamenem, dojemná svou zřetelnou zapomenutostí.

„Bez potravy a vzduchu nemožou se na palubě potopené lodi bez úhony zdržovat ani tak velice dobří námořníci, jako byl váš muž,“ pravil admirál měkce.

„Kapitán Müller měl s sebou větší zásobu vzduchu, než tušíte!“ odpověděla paní Müllerová žertovně, přestože jí naprosto nebylo lehké. „Mimoto, já si nic nemyslím.“ Krátce se odmlčela. „Čekám na svého muže. To je všechno.“

Starý admirál byl její věrností hluboce dojat.

„Chápu,“ řekl rozechvěle. „Pochopte však přece

také i vy! Zázraky už bohužel v našich praktických časech nepřicházejí v úvahu.“

Paní Müllerová chovala k admirálovi od počátku jeho návštěvy jednoznačně přátelské city, i když okamžitě správně poznala, proč k ní přišel. Měl ji přesvědčit o smrti jejího muže. Přestože s ním naprosto nemohla souhlasit, zamlouval se jí jeho klidný a věcný způsob řeči.

„Něco vám prozradím, milý admirále,“ řekla. „Něco, co cizí lidé“ - omluvně se usmála - „doposud nevědí. Smím vám svěřit poslední slova, která ke mně kapitán Müller pronesl?“

Žasnoucí admirál mlčky přikývl.

„Nuže, řekl mi: Emilie! Musíš čekat. Určitě se vrátím.“

Paní Müllerová se teď nenápadně, ale zato vítězoslavně pousmála. Také ona se zahleděla na portrét mladého muže s císařským knírem a snivýma očima, upřenýma do dálek. Zbloudilý sluneční paprsek na kratičký okamžik zazářil v červeném kameni zasazeném do brože a opět pohasl.

„Kapitán Müller nikdy nelhal, admirále. Vždy dodržel to, co slíbil. Kapitán Müller se jednoho dne zcela určitě vrátí. Ani mu není možno jinak.“